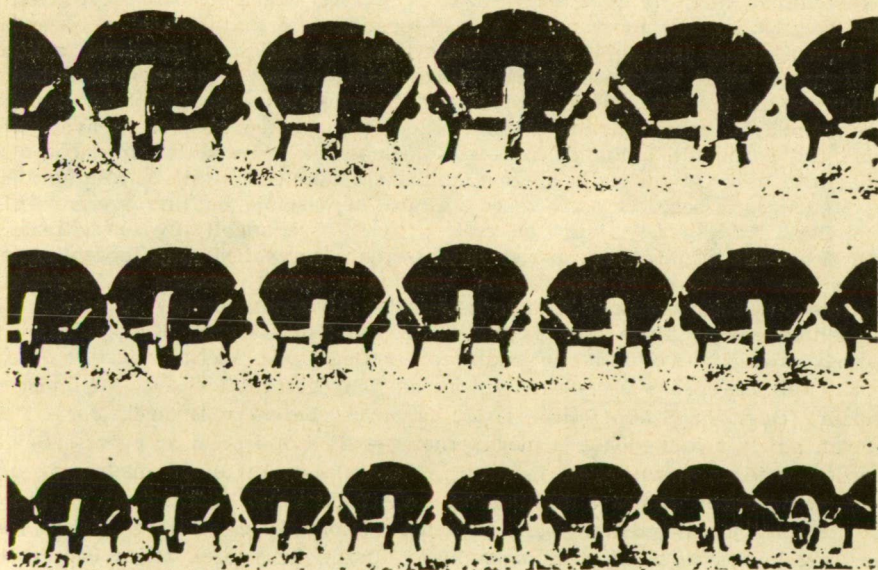

hogy vendégei nyugodtabban koccinthassanak. Már nem olyan jó alvó, mint régen; az éjszaka árnyaival olykor már a fotelban ülve birkózik. De most is dolgozik, amennyire lehet. S most is a sírás nélküli emberi életért. Ugyanolyan érzékenységgel él, mint negyven esztendővel ezelőtt: ma is szívébe nyilallik, ha térdre bukattja a szél a nyárfát, vagy sírást hall az alkonyatban. Most is látja, csukott szemmel — 256 kilométer és sok esztendő távolából —, hogy Ugrán felrebben a bábaszarka a diófáról, s hogy régi kutyájuk, a Sajó, úszik ki a halastóból, szájában egy tükröpponttyal... Tudja, hogyan tudná, hogy az élete előbb-utóbb belelobban a végtelenbe, de rendületlenül végzi tovább a dolgát. Emberként. Ahogy lehet. Szabadság-hegyi íróasztala fölött édesanyja, az unokák, Móricz Zsigmond és Gorkij képe; a csendre meg a felesége vigyáz és Erzsike, a leánya. Már amennyire lehet. Mert ha már Szabó Pál nem járhatja az országot, idejön hozzá az ország. Rákospalotáról egy ifjú ember: most államvizsgázott, köszöni Szabó Pál segítségét; a sokat zaklatott író: végre a családja is felköltözhetett Debrecenből. Jönnek a tengeren túlról is, a szülőhazába látogatók; a magyar nép tékozló és eltékozolt fiai. S levelek jönnek özönével: egy asszony, a Mária Valéria utcai panzió egykori szobalánya, köszöni a pengőket, s főként a harminc év előtti emberi szavakat, amelyeket akkor csak Szabó Páltól és feleségétől kapott.

Szabó Pál ilyesmikre nem emlékezik, nem tartja nyilván a jó tetteit. Iskolába segített valakiket? Lehet. Ha ő nem járhatott, legalább más járjon. S ma is alávetné a hátát a sárban elakadó szekérnek, s ülne biciklire, a mások dolgában. Mi más dolga is volna? Segíteni mindig, akinek kell. Segíteni, ahogy lehet. Arra nem szívesen gondolt, hogy milyen hálátlanok az emberek. S milyen sokszor, s milyen sokan magára hagyták.

HORVÁTH DEZSÓ: TALICSKÁK